

6907

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΖΩΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ
ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

 ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΙΟ
ΜΕΓΑΡΟ

1988

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΖΩΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ
ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΙΟ
MECARDIO

Σάν πρόλογος

Γιά νά μήν ξεχαστοῦν μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου ὅσα ὄμορφα ἔγιναν στήν τιμητική ἐκδήλωση γιά τρεῖς Πολίτες ἐκπαιδευτικούς, ἀλλά ἀντιθέτως νά κυκλοφορήσουν καί νά διαβαστοῦν ἀπό ὅσο τό δυνατόν περισσότερο Ζωγραφειῶτες Πολίτες καί εὐρύτερα ἀκόμα, ἀποφάσισα νά τά μαζέψω καί νά τά ἐκδώσω σ' αὐτό τό φυλλάδιο.

Σ' αὐτό βρήκα πρόθυμο συμπαραστάτη τόν Ἐντιμολογιώτατο κ. Γεώργιο Χριστόπουλο, ἄρχοντα τοῦ Πατριαρχείου μας καί Πρόεδρο τῆς «Ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν», τόν ὁποῖο καί εὐχαριστῶ θερμά ἀπό τή θέσιν αὐτή.

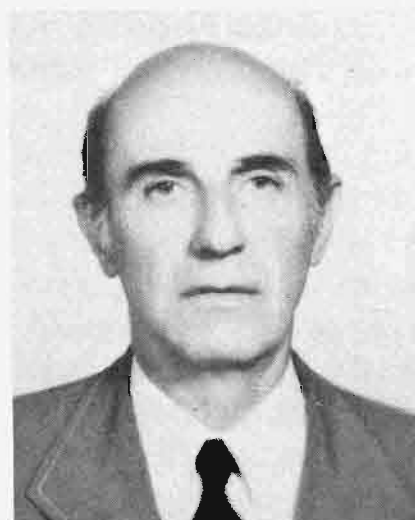
Ἀπό τούς τρεῖς τιμηθέντας, ὁ κ. Κασαπίδης ὑπῆρξε σεβαστός καί ἀγαπητός Καθηγητής μου καί στό Ζωγράφειο καί στη Θεολογική Σχολή τῆς Χάλκης, χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐκτίμησίς μου γιά τούς ἄλλους δύο τιμηθέντας καί γιά ὀλόκληρη τή χορεία τῶν Ἐκπαιδευτικῶν τῆς Πόλης εἶναι μικρότερη. Τούς ὀφείλουμε ὅλοι τόσα πολλά!

Εὐχομαι καί προσεύχομαι ὁ Θεός, ὁ Πατήρ τῶν Φώτων, νά εὐλογῇ τή ζωή καί τό ἔργο τους, τά σχολεῖα μας καί τούς μαθητάς τους, γιά νά συνεχίζεται ἀπρόσκοπτα ἡ παράδοσις τῶν Γραμμάτων τῆς Πόλης πού ἔχουν προσφέρει ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στήν Παιδεία τοῦ Γένους.

Ἰκτώβριος 1988 ἴό Φ.Β.

Γεώργιος Ναρλής

Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρίδης

Βασίλειος Κασαπίδης

© SISMANOGGIO

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Σας προσκαλούμε στην τελετή του Ιωβηλαίου, προς τιμήν των Καθηγητών του Ζωγραφείου Γυμνασίου - Λυκείου Αλ. Αλεξανδρίδη, Βασ. Κασαπίδη και Γ. Ναρλή, που προσέφεραν εύοργα τις υπηρεσίες τους πέρα των 35 ετών στη Μητέρα Σχολή, την Τρίτη 7 Ιουνίου 1988 και ώρα 18.30 στην έδρα του Συνδέσμου μας.

Με τιμή

Ο Πρόεδρος
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ

Ο Γ. Γραμ.
ΜΑΡΙΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

Πανοσιολογιώτατε Πατριαρχικέ 'Εκπρόσωπε
 Σεβασμιώτατοι, Πανιερώτατοι, 'Εντιμότητα κ. Γενικέ Πρόξενε,
 'Εντιμολογιώτατοι, 'Ελλογιμώτατοι.

Είναι 'Υποχρέωση 'Ιερή, επιβεβλημένη νά αποδίδεις τιμές σ' αυτούς
 πού τίς αξίζουν καί είναι δικαίωμα αναφθαίρετο νά σοῦ αποδίδονται οί
 τιμές πού σοῦ αξίζουν. 'Η σημερινή τελετή είναι ἀπόρροια τῶν δύο αὐτῶν
 ἀξιωμάτων.

'Ο σύνδεσμός μας, οί Ζωγραφειῶτες, νιώθουν ὑποχρέωση νά αποδώ-
 σουν τιμές σέ τρεῖς ἐκλεκτούς καθηγητές τῆς Σχολῆς τους, στούς κ.κ.
 Βασίλη Κασαπίδη, Γεώργιο Ναρλῆ καί 'Αλέκο 'Αλεξανδρίδη πού ἔχουν
 δικαίωμα νά τίς δεχτοῦν. Τιμές στούς τρεῖς ἐξάιρετους αὐτούς εκπαιδευ-
 τικούς πού πάνω ἀπό 35 χρόνια προσέφεραν ὄχι μόνο τά φῶτα τους στούς
 Ζωγραφειῶτες ἀλλά τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους πού τόν ἔχουν ἀναλώσει στό
 βωμό τῆς μεταλαμπάδευσης ὄχι μόνο γνώσεων ἀλλά καί διαμόρφωσης
 χαρακτήρα. Χαρακτήρα Ζωγραφειώτικο, ὅπου συναντῶνται σέ χρυσή
 τομή ἢ θεωρία καί ἡ θεωρία καί ἡ πράξη, ἡ ἐλευθερία καί ἡ πειθαρχία, τό
 θάρρος καί ἡ σύνεση, ὁ σεβασμός πρός τίς παραδόσεις καί ἡ προοδευτικό-
 τητα.

Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι οί χρυσές αὐτές τομές εἶναι κοινό γνώρισμα ὄλων
 τῶν Ζωγραφειωτῶν. Μέ μαθηματική ἀκρίβεια ὀδηγούμαστε στό συμπέ-
 ρασμα ὅτι αὐτές ὀφείλονται στή μορφή διδασκαλίας καί εἶναι αὐτονόητο
 ὅτι βασικοί πυρῆνες τῆς μορφῆς αὐτῆς εἶναι καί οί τιμῶμενοι σήμερα.

Δεχτεῖτε, ἀγαπητοί καθηγητές μας, τις θερμότερες εὐχαριστίες μας, τά
 ἐγκαρδιότερα συγχαρητήριά μας, καί τίς εὐχές μας, γιά ὅ,τι καλύτερο, ὅ,τι
 ὠραιότερο, ὅ,τι ψηλότερο ἐπιθυμεῖτε.

Τιμή σέ σᾶς πού φυλάξατε τόσες δεκαετίες ἄσβεστη τή φλόγα τοῦ
 Ζωγραφείου καί τιμή σέ μᾶς πού φωτισθήκαμε ἀπ' αὐτήν. " Ἄς εἶναι ἄσβε-
 στη ἔσαεί.

Ὁμιλία τοῦ Λυκείάρχου κ. Δημητρίου Φραγκοπούλου

Πανοσιολογιότατε, Πατριαρχικὴ Ἀντιπρόσωπε
Σεβασμιώτατοι, Πανιερώτατοι

Ἐκλεκτὴ Ὁμήγυρη,

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἀποφοίτων τοῦ Ζωγράφειου πάντα πρωτοπόρο σὲ κάθε ώραία καὶ ὑψηλὴ ἐκδήλωση, διοργάνωσε τὴν ώραία αὐτὴ τελετὴ γιὰ νὰ τιμήσει τρεῖς ἐκλεκτὲς προσωπικότητες τῆς ἐκπαιδευτικῆς μας ζωῆς, πού πέραν μιᾶς 35ετίας ὑπηρετήσαν τὸ Ζωγράφειο καὶ κατ' ἐπέκταση τὴν παιδεία μας.

Στὴ σχετικὴ πρόσκληση τὰ ὀνόματά τους γράφηκαν, γιὰ λόγους δεοντολογικούς, σύμφωνα μὲ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας τους, δηλ. τὸ διορισμὸ τους στό Ζωγράφειο, ἅς μοῦ ἐπιτραπεῖ ἐδῶ νὰ δώσω τὸ προβάδισμα στὴν ἡλικία.

Γεώργιος Ναρλῆς
Βασίλειος Κασαπίδης καὶ
Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρίδης

Τρεῖς πνευματικὲς μορφές πού προσέφεραν τὴ ζωὴ τους θυμίαμα στό βωμὸ τῆς πολιτικῆς ὁμογενειακῆς παιδείας.

Δέ θὰ ἀναλυθῶ σὲ λιβανωτοὺς γιὰ νὰ ἐκθέσω τὴν προσωπικότητα τοῦ καθενός χωριστά. Τὸ ἔργο τῶν σκαπανέων αὐτῶν τῆς Παιδείας, αὐτὸ καθεαυτὸ, μιᾶ εὐγλωττα γιὰ τὴν τιτάνεια προσφορά τους στὴν ὁμογενειακὴ μας εἰδικὰ καὶ στὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία γενικότερα. Πάνω ἀπὸ ἓνα τρίτο τοῦ αἵωνα ὑπηρετήσαν καρτερικά, ἱεραποστολικά, θὰ ταν ἴσως ὁ καλύτερος χαρακτηρισμὸς, τὴν Παιδεία μας.

Ἡ πλειάδα τῶν σκορπισμένων στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα ἐπιτυχημένων μαθητῶν τους, στίς καρδιές τῶν ὁποίων ἔστησαν τὰ τρόπαια τῆς δόξας τους, μαρτυροῦν τὴν ἔκταση καὶ τὴν ποιότητα τῆς προσφορᾶς τους. Προσηλωμένοι σταθερὰ στὴν πίστη τῶν πατέρων μας, ἀντλήσαν ὅπως καὶ οἱ μυριάδες προκάτοχοί τους δύναμη καὶ θάρρος ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἰδανικά τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀντιμετώπισαν μὲ σθένος τίς ἀντιξοότητες κατὰ τίς δύσκολες μέρες τῆς χειμαζομένης ὁμογενείας.

Μ' αὐτὰ τὰ ἐφόδια μεταλαμπάδεψαν τὸ φῶς τῆς γνώσης καὶ τῆς ἀρετῆς στὰ παιδιά μας καὶ ἀγωνίστηκαν νὰ τὰ ἀναδείξουν μὲ τὴ μὀρφωση πολῖτες «καλοὺς κάγαθούς».

Ἀγαπητοὶ ἀκροατές,

Ἡ παιδεία ἀπὸ τὸ προσχολικὸ στάδιο ἀποβλέπει νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἀσχημάτιστη ἀνθρώπινη ὄντοτητα καὶ νὰ τὴν ἀναδείξῃ μὲ τὴ συστηματικὴ διαπαιδαγώγηση σὲ ὀλοκληρωμένη προσωπικότητα. Τὸ ὁμογενειακὸ Σχολεῖο σὲ στενὴ συνεργασία μὲ τὴν οἰκογένεια ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἄλλους φορεῖς τῆς κοινωνίας, Συλλόγους, Συνδέσμους, θεατρικοὺς ὀμίλους,

στοχεύει στὴν ἀνάπτυξη τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος τοῦ μαθητῆ καὶ στὴν καλλιέργεια τοῦ χαρακτήρα του γιὰ νὰ τὸν καταστήσῃ χρῆσιμο στὸν ἑαυτὸ του, στὴν οἰκογένεια, στὴν κοινωνία, στὴν πατρίδα, στὴν ἀνθρωπότητα.

Στὴ Ρωμείκη Κοινωνία οἱ γονεῖς διακατέχονται ἀπὸ τὴ λαχτάρια νὰ δοῦν τὰ παιδιά τους μορφωμένα. Εἶναι ἡ ὑπαρξὴ τους στενὰ συνυφασμένη μὲ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ Σχολεῖο τους, τοὺς δύο στυλοβάτες τοῦ ὁμογενειακοῦ μας οἰκοδομήματος.

Ὁ Παπὰς καὶ ὁ Δάσκαλος σ' ὄλη τὴ μακραίωνη πορεία τοῦ Ἔθνους στάθηκαν σύμβολα ἀπ' τὰ ὁποῖα ὁ Ρωμιὸς ἀντλοῦσε καὶ ἀντλεῖ συνέχεια δύναμη, παρηγορία καὶ ἐλπίδα. Ἄν κάποτε συμβεῖ κάποιος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δύο στυλοβάτες ἡ Ἐκκλησία ἢ τὸ Σχολεῖο νὰ ὑποστοῦν ζημιὰ, τότε ρίχνει τὴν προτίμησή του σὲ μιὰν ἀπὸ τίς δύο λύσεις: ἢ μένει, καὶ καρτερικά ὑπομένει ὅταν δέν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος —καὶ δοκίμασε πολλές φορές τὸν τρόπο αὐτὸν— ἢ ἀνταποκρίνεται στό κάλεσμα τῶν σειρήνων γιὰτί τὸν σαγήνεύει τὸ τραγούδι τους, ὅπως συνέβη στό πρόσφατο παρελθόν.

Βέβαια δέν πρέπει νὰ ἀγνοοῦμε καὶ τὸν ὀικονομικὸ παράγοντα πού στὴν προκειμένη περίπτωση ἐπηρεάζει ἀφάνταστα καὶ παίζει ρόλο καταλυτικὸ στὴν ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων.

Ἄς ρίξουμε ὅμως μιὰ ματιὰ στὴν πρόσφατη ἱστορία τῆς Ρωμισούνης καὶ ἅς δοῦμε, μὲ γνώμονα διάφορα δειγματοληπτικὰ στατιστικὰ στοιχεῖα, ποιά ἡ πορεία τῶν σχολικῶν μας πραγμάτων ἀπὸ τότε πού ἀναδύθηκαν στὴν ἐκπαιδευτικὴ κονίστρα οἱ τιμώμενοι ἐκπαιδευτικοί, κάπου ἐκεῖ στὰ 1950 μέχρι σήμερα, γιὰ νὰ γίνῃ καὶ καλύτερα ἢ ἐκτίμηση τῶν πραγμάτων. Τὰ περισσότερα στοιχεῖα εἶναι παρμένα ἀπὸ μιὰ ὀμιλία μου πού ἔγινε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1985.

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΑ

1963 – 1964: Λειτουργοῦν ἀκόμη 5 Νηπιαγωγεῖα. Ζαππεῖου, Γαλατᾶ, Ἀγίου Κωνσταντίνου, Κοντοσκαλίου καὶ Ὀρφανοτροφείου. (Τὸ νηπιαγωγεῖο τοῦ Κεντρικοῦ ἤδη ἔκλεισε).

1974 – 1975: Λειτουργοῦν μόνο τὸ Νηπιαγωγεῖο τοῦ Ζαππεῖου καὶ τοῦ Γαλατᾶ.

1987 – 1988: Λειτουργεῖ μόνο τὸ Νηπιαγωγεῖο τοῦ Ζαππεῖου, τοῦ Γαλατᾶ ἔχει ἀναστείλῃ ἀπὸ τὸ 1984 – 1985 τὴ λειτουργία του ἀπὸ ἔλλειψη νηπιαγωγῶ.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

Σχολ. έτη	Αριθ. Σχολείων	Αριθ. Δασκάλων	Αριθ. Μαθητών	Παρατηρήσεις
1950 - 51	44	204	4389	—
1954 - 55	44	214	5350	Σεπτεμβριανά
1956 - 57	44	208	5541	
1957 - 58	44	216	5544	Είναι ο μεγαλύτερος αριθ. μαθητών.
1963 - 64	43	216	4778	Απελάσεις
1964 - 65	43	180	3876	Μείωση. 902 από την προηγούμενη χρονιά.
1973 - 74	35	115	1160	Απόβαση
		96 Όμογ. 19 Μετακλ.		
1974 - 75	27	96	820	
		85 Όμογ. 11 Μετακλ.		
1984 - 85	14	35	308	
		26 μέ σχολική ύπηρεσία όμογ. 10 Μετακλητοί.		
1987 - 88	13	36	254	
		26 μέ σχολική ύπηρεσία όμογ. 10 Μετακλητοί.		

Από τόν παραπάνω πίνακα συμπεραίνουμε:

α) ότι τά «Σεπτεμβριανά» στό 1955 μ' όλη τήν έκταση τής καταστροφής δέν επηρέασαν τόν αριθμό τών μαθητών.

β) Ο μεγαλύτερος αριθμός μαθητών στά Δημοτικά παρουσιάζεται κατά τό σχολικό έτος 1957 - 58 μέ 5544 μαθητές.

γ) Η μεγαλύτερη μείωση στόν αριθμό τών μαθητών σημειώνεται μετά τίς απελάσεις του 1964, κατά τό σχολικό έτος 1964 - 1965 μέ άμεση μείωση τών μαθητών κατά 902.

δ) Μετά τό 1974 - 1975 (μετά δηλ. τήν απόβαση) ό αριθμός τών μαθητών στά δημοτικά μας ύποχωρεί συνέχεια καί κινείται πιά στίς εκατοντάδες, φέτος δέ είναι όπως είδαμε 254 σ' όλα τά δημοτικά μας.

ΓΥΜΝΑΣΙΑ - ΛΥΚΕΙΑ

Σχολ. έτη	Σχολές	Καθηγητές	Μαθητές	Παρατηρήσεις
1951 - 1952	5 Γυμν. 5 Λυκ. 1 Έμπορ. Λύκ.	62	855	

Παρατηρήσεις: α) Τό Έμπορικό Λύκειο του Ζωγραφείου ιδρύθηκε τό 1948 - 49 καί έδωσε τούς πρώτους αποφοίτους τό 1950 - 51.

β) Τό Κεντρικό έγινε Λύκειο τό 1952 - 53 καί έδωσε τούς πρώτους αποφοίτους τό 1954 - 55.

1955 - 56	5 Γυμν. 6 Λυκ. 1 Έμπορ. Λύκ.	—	1209	Σεπτεμβριανά
1963 - 64	»	—	1966	Απελάσεις
1964 - 65	»	—	1396	Μείωση σε μία χρονιά 570.
1968 - 69	»	71 Καθ. 55 Όμογ. 16 Μετακλ.	1400 περ. παιδιά	
1973 - 74	»	—	1021	Απόβαση
1974 - 75	»	—	846	Μείωση 175
1984 - 85	»	29	266	
		20 Όμογ. μέ σχολ. ύπηρεσία 9 Μετακλητοί.		
1987 - 88	»	34	214	
	»	23 Όμογ. με σχολ. ύπηρεσία 11 Μετακλητοί.		

Παρατηρήσεις: α) Από τόν παραπάνω δειγματοληπτικό στατιστικό πίνακα τών Γυμνασίων-Λυκείων φαίνεται ότι: α) Στά σχολικά χρόνια 1951 - 52 έως 1987 - 88 ενώ τά σχολεία παραμένουν σχεδόν τά ίδια, μέ μόνη εξαίρεση τό Λύκειο τής Θεολογικής Σχολής πού έχει αναστείλει τή λειτουργία του, οί καθηγητές καί οί μαθητές μειώθηκαν σε βαθμό άνησυχητικό.

β) Τά «σεπτεμβριανά» του 1955 καί στά Λύκεια δέν επηρέασαν τήν κατάσταση.

γ) Η κατρακύλα άρχισε μέ τίς απελάσεις από τό 1964 καί στή συνέχεια μέ τήν απόβαση τό 1974 δίχως νά σταματήσει, ώσπου φτάσαμε τόν αριθμό τών 214 μαθητών στή Μέση Παιδεία.

Καί προβάλλει τό βασανιστικό έρώτημα: «Τί θα γίνει τώρα;».

Αυτό πού επιβάλλεται νά γίνει, φίλοι άκροατές, είναι νά συνέλθουμε γρήγορα καί νά νοικοκυρευτούμε.

Νά επισημάνουμε μέσα από τά αποκαΐδια ό,τι άπόμεινε γερό καί νά στρωθούμε γιά καλά στή δουλειά γιά τήν ανοικοδόμηση του έαυτου μας.

Ας παραδειγματιστούμε από τούς νέους μας, πού παρά τά τόσα δεινά αναπτύσσουν τά τελευταία χρόνια υποδειγματική δραστηριότητα καί ζωντάνια.

Νά αποβάλλουμε πρώτα από όλα, όσοι μείναμε, καί σκοπεύουμε νά μείνουμε σ' αυτόν τόν τόπο όπου στέκονται όρθια τά όσια καί ιερά μας

καί είναι θαμμένα τά κόκκαλα τῶν πατέρων μας καί νά αποβάλλουμε ἀπό μέσα μας «τούς Λαιστρυγόνας καί τούς Κύκλωπας», νά αποβάλλουμε τόν «ἄγριο Ποσειδῶνα» γιατί, ὅπως λέει καί ὁ ποιητής: «Τούς Λαιστρυγόνας καί τούς Κύκλωπας, τόν ἄγριο Ποσειδῶνα δέν θά συναντήσεις, ἄν δέν τούς κουβανεῖς μέσ στήν ψυχή σου, ἄν ἡ ψυχή σου δέν τή στήνει ἐμπρός σου».

Ἄς νοικοκυρευτοῦμε, λοιπόν, τώρα πού φαίνεται ὅτι ἄρχισε νά γλυκοχαράζει μιά νέα καί πάλι περίοδος στίς σχέσεις τῶν δύο κρατῶν καί ἀνοίγουν ἐλπιδοφόροι ὀρίζοντες γιά τήν ὀργάνωση τῶν καθηραγμένων καί θαλασσοδαρμένων ὁμογενῶν.

Σ' αὐτήν τήν 35ετή σκληρή περίοδο, ἀγαπητοί ἀκροατές, τή γεμάτη μέ πόνο καί δάκρυα, τήν περίοδο αὐτή μέ τά Σεπτεμβριανά, τό Κυπριακό, τίς ἀπελάσεις, πού εἶχαν σάν συνέπεια τήν ἐπάρατη διαρροή τοῦ στοιχείου μας, συνυπηρέτησαν μέ τούς λοιπούς συναδέλφους των καί τίμησαν τήν Παιδεία μας μέ τήν υπεύθυνη διδασκαλία τους, οἱ τιμῶμενοι σήμερα ἱεροφάντες τοῦ χρέους καί τῆς τιμῆς. Τούς συγχαίρουμε ἀπ' τήν καρδιά μας καί εὐχόμαστε στους μέν κ.κ. Ναρλῆ καί Κασαπίδη, πού τώρα σφραγίζεται καί ἡ σταδιοδρομία τους, νά εἶναι εὐτυχεῖς γιά πολλά ἀκόμη χρόνια μέ ἡσυχία τή συνείδηση ὅτι ἔκαναν τό καθῆκον τους στόν δέ κ. Ἄλεξανδρίδη νά διατηρεῖ ἀκέραιες τίς δυνάμεις του ὥστε ἄν συνεχίσει τήν ἀποστολή του καί νά νιώθει τή μεγάλη χαρά ἀπό τή συναίσθηση ὅτι ὑπηρετεῖ τή Ρωμιοσύνη. Περαινώντας τήν ὀμιλία μου συγχαίρω τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Συνδ. Ἐποφ. Ζωγραφείου γιά τήν ὡραία πρωτοβουλία του νά διοργανώσει τή συγκινητική αὐτή τελετή καί εὐχαριστῶ ὅλους ἐσᾶς, ἀγαπητοί ἀκροατές, πού τιμήσατε τούς συναδέλφους μου μέ τήν παρουσία σας.

Γειά σας.

Ἐομιλία τοῦ καθηγητοῦ Βασιλείου Κασαπίδη

Πανοσιολογιώτατε Πατριαρχικέ Ἀντιπρόσωπε, Σεβάσμιοι καί ἔντιμοι ἐκπρόσωποι τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ τῆς Πόλης. Ὑστερα ἀπό 39 χρόνια ἀποχωρίζομαι ἀπό τά σχολεῖα μας.

39 χρόνια εἶναι μιά ὀλόκληρη ζωή. Γι' αὐτό σᾶς παρακαλῶ νά μὴν μέ παρεξηγήσετε γιά τή συγκίνηση πού μέ διακατέχει.

Εἶναι γνωστή ἡ παραβολή τοῦ εὐαγγελίου γιά τόν πλούσιο ἄνθρωπο πού ἐμπιστεύθηκε στους δούλους του διάφορα ποσά καί ἀπεδήμησε. Ὄταν γύρισε ζήτησε ἀπό τόν καθένα λογαριασμό τί ἔκανε τό ποσό πού τόν ἐμπιστεύθηκε.

Στήν περίπτωση μου ὁ κύριος εἶναι ἡ ὁμογένεια καί τό τάλαντο πού μοῦ ἐμπιστεύθηκε εἶναι τά χρυσά νειάτα δηλαδή τά παιδιά τῆς ὁμογένειας.

Σήμερα αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά δώσω κατά κάποιο τρόπο λογαριασμό στήν ὁμογένεια γιά τό πῶς χρησιμοποίησα τόν τάλαντο πού ἐμπιστεύθηκε. Σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιατί πρώτη φορά στή ζωή μου θά μιλήσω γιά τόν ἑαυτό μου. Ἀλλά εἶπαμε εἶναι ἕνας ἀπολογισμός αὐτό πού κάνω, μιά ἀπολογία.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα θέλω νά σᾶς διαβεβαιώσω πῶς ἀγάπησα μέ ὅλη μου τήν καρδιά ὅλα τά παιδιά πού εἶχα μαθητές μου. Τά ἀγάπησα ὅλα ἐξίσου, καί τόν καλό καί ἐπιμελή καί τόν ἄτακτο καί ἀμελή. Φανταστήκατε ποτέ δάσκαλο νά πεῖ σέ μαθητή «παιδί μου, κάνε καί σύ καμιά ἀταξία γιατί δέν μπορῶ νά σέ βλέπω νά κάθεται ἔτσι σάν κοιμισμένος». Καί ὅμως ἐγώ τό εἶπα. Σωστά ἢ λάθος πάντως τό εἶπα γιατί πίστευα ὅτι ἔπρεπε νά τό πῶ.

Γιά μένα ἕνας ἦταν ὁ ὀδηγός, τό καθῆκον καί ἡ ἀγάπη πρὸς τό καθῆκον καί τά παιδιά μου. Ἦμουν σκληρός ἀπέναντι στόν ἑαυτό μου, ἀκόμα καί ἄρρωστος ἀνέβηκα στήν ἔδρα γι' αὐτό ἄς μέ συγχωρέσουν τά παιδιά μου ἄν τούς φέρθηκα σκληρά. Ὄταν περιμένεις τόσα πολλά ἀπό κάποιον.

Ἐνα πράγμα γιά τό ὅποιο εἶμαι καί νομίζω ὅτι μπορῶ νά εἶμαι ὑπερήφανος, εἶναι ὅτι ἐπέβαλα τήν ἰσότητα στήν τάξη. Ὁ πλούσιος καί ὁ πτωχός, ὁ ἀδύνατος καί ὁ ἰσχυρός, ὁ συγγενής καί ὁ ξένος, ὅλοι εἶχαν ἴση μεταχείριση. Βέβαια γι' αὐτό ἄκουσα τόν ἀναβαλλόμενο ἀπό πολλούς καί διαφόρους. Ἀλλά ποτέ δέν ὑποχώρησα.

Ὅσο κατά διαφόρους τρόπους προσπαθοῦσαν νά μέ ἐπηρεάσουν τόσο ἐγώ μουλάρωνα καί στό τέλος ἔβγαλαν τή διάγνωση: ὅτι εἶμαι στραβόξυλο ἢ σαδιστής καί ἔτσι ἡσύχασα.

Ἄν ξέρανε οἱ γονεῖς πόσο κακό κάνανε στά παιδιά τους μ' αὐτή τους τήν προσπάθεια. Γιατί ἔτσι καλλιεργοῦν στήν ψυχή τοῦ παιδιοῦ των τήν ἰδέα ὅτι στή ζωή μποροῦν νά τά ἔχουν ὅλα χωρίς κόπο καί δυσκολίες. Ἐγώ, ἀντίθετα, προσπάθησα πάντα νά τούς μάθω ὅτι γιά νά ἀποκτήσει κανεῖς κάτι, πρέπει νά κουράζεται καί ὅτι δέν ὑπάρχει πιό μεγάλη εὐχαρίστηση ἀπό ἐκείνη πού δοκιμάζει κανεῖς ὅταν ἀποκτᾶ κάτι ὕστερα ἀπό κόπο καί προσπάθεια.

Τό μεγαλύτερο κακό στά παιδιά τό κάνουν οἱ γονεῖς μέ συμπλέγματα καί προπαντός ὅταν νομίζουν ὅτι κατέχουν καί τή μοντέρνα παιδαγωγική.

Καλά εἶναι βέβαια τά παιδαγωγικά συστήματα ἀπό Μοντεσόρι καί Πεσταλότσι ὡς τά πιό σύγχρονα ἀλλά σημασία ἔχει ποιός τά ἐφαρμόζει, σέ ποιᾶ ἄτομα τά ἐφαρμόζει καί τό κοινωνικό περιβάλλον στό ὅποιο ἐφαρμόζονται. Ὅπως δέν ὑπάρχει ἄρρωστος ἀλλά ἄρρώστια ἔτσι δέν ὑπάρχει ἕνα σύστημα πού νά ἐφαρμόζεται σέ ὅλους τούς μαθητές. Κάθε ἄτομο ἀντιδρᾷ διαφορετικά. Οἱ Ἄγγλοι στό Κολλέγιο του ΕΤΟΝ ἐφαρμόζουν καί τήν ποινή τοῦ ραβδισμού. Τώρα ξεύρω ὅτι θά ἐπαναστατήσουν μερικοί γι' αὐτό τό βάρβαρο σύστημα. Ὅμως εἶναι προτιμότερος ὁ ραβδισμός ἀπό μιά παρατήρηση πού θά πληγώσει ψυχικά τό μαθητή. Τό ξύλο ὄχι ὡς ἀντιδικία τοῦ δασκάλου πρὸς τόν μαθητή ἀλλά ὡς τιμωρία γιά κάποιο σφάλμα πού ἔκανε. Τελευταῖα διάβασα ἕνα βιβλίο μέ τίτλο «Ἡ ψυχολογία στήν τάξη» πού οὔτε λίγο οὔτε πολύ ἤθελε νά μεγαλώ-

νουν τά παιδιά σάν κλωσσόπουλα στά πούπουλα καί ύστερα; "Όταν θά βγοῦν στή ζωή;

Ἡ ἀποστολή τοῦ δασκάλου δέν εἶναι νά ἐφαρμόσει τό α ἢ β παιδαγωγικό ἢ ἐκπαιδευτικό σύστημα ἀλλά νά μορφώσει τούς νέους καί νά τούς ἐτοιμάσει ψυχικά καί πνευματικά γιά νά ἀντιμετωπίσουν χωρίς νά σπάσουν αὐτή τή ζούγκλα πού λέγεται ζωή.

Νά τούς μάθουν νά ἀγαποῦν καί νά ἐκτιμοῦν τόν συνάνθρωπό τους, νά συνεργάζονται μ' αὐτόν, νά μὴν θέλουν νά ἀνυψωθοῦν πατώντας σέ πτώματα ἀλλά νά μὴν ἐπιτρέπουν νά τούς καταπατοῦν ἄλλοι.

Τέλος, νά προσπαθήσουν νά ἀφήσουν κάποιο καλό σημάδι στό πέρασμά τους ἀπό αὐτό τό στάδιο πού λέγεται ζωή. Οἱ μαθητές ξεύρουν νά κρίνουν τούς δασκάλους τους καί εἶναι αὐστηροί καί ἀδέκαστοι κριτές. Δέν τούς γελάει οὔτε ἡ ἐπίπλαστη καλωσύνη, οὔτε ἡ ἐπιείκεια οὔτε ἡ προσπάθεια νά τούς φανεῖ κανεῖς εὐχάριστος. Πιστέψτε με, δέν μπορεῖ νά τούς γελάσει κανεῖς, τόσο δυνατή διαίσθηση ἔχουν.

Κάποτε κουβέντιαζα μέ κάτι παλαιούς μαθητές. Γιά μιά στιγμή ἕνας μοῦ λέγει: Κάποτε τιμωρήσατε τόν τάδε μαθητή. Ἄλλά αὐτός δέν ἔφταιγε. Μιά ὑπόθεση πρὶν 25-30 χρόνια στή Β' καί Γ' γυμνασίου. Ἦταν σάν νά μοῦ ἔλεγε, ἐσύ πού θέλεις νά εἶσαι δίκαιος, αὐτό πού ἔκανες ἦταν ἄδικο. Ἐσύ δέν ἔπρεπε νά τό κάνεις. Μοῦ ἔκανε τέτοια ἐντύπωση πού θά ἤθελα πολύ νά βρῶ τόν μαθητή αὐτό καί νά τοῦ ζητήσω συγγνώμη. Ἄλλά ἄνθρωποι εἶμαστε καί σφάλματα κάνουμε. Ἀσφαλῶς θά ἔχω κάνει καί πολλά ἄλλα παρόμοια σφάλματα. Ἀλλά τά ἔκανα ἄθελα καί μέ καλή πίστη, γιατί πίστευα ὅτι ἔκανα τό σωστό. Ζητῶ συγγνώμη γιά ὅλα αὐτά.

Ἄν ξεύρω μερικά πράγματα στήν ἐπιστήμη μου, αὐτά τά ὀφείλω στούς καθηγητάς μου. Γιατί εἶχα τύχη βουνό: νά ἔχω καλύτερους καθηγητές τῆς ἐποχῆς μου τόν Willy Prager στή μηχανική, τόν Harry Demmbar στή φυσική καί προπαντός τόν Fritz Arndt χημεία.

Ἀπό αὐτούς δέν ἔμαθα μόνο τήν ἐπιστήμη μά καί ὀρισμένους τρόπους συμπεριφορᾶς πρὸς τούς μαθητάς. Ἀπό τόν Prager ἔμαθα νά ἐπιστρέφω πάντοτε τά χαρτιά τῶν ἐξετάσεων στούς μαθητές καί νά συζητῶ μαζί τους τή βαθμολογία. Ἀπό τόν Arndt ἔμαθα νά καθορίζω τήν ἡμέρα τῶν ἐξετάσεων μέ τούς μαθητές γιά νά ἔχουν τή δυνατότητα νά ἐξεταστοῦν ὅταν ἦταν ἔτοιμοι. Ὑποκλῖνομαι εὐλαβικά στή μνήμη τους.

Ἄν ξέρετε τίς περίφημες ἀναβολές τίς ἔκανα θέλοντας, καί ἄς ἔκανα τόν δύσκολο. Γιά μένα στάθηκε ἡ πιό μεγάλη εὐχαρίστηση νά βλέπω τούς μαθητές μου νά διατηροῦν μαζί μου δεσμούς ἀγάπης καί νά μέ συμβουλεύονται στίς δύσκολες στιγμές τους.

Πάντοτε ἤμουν ἔτοιμος γιά διάλογο μέ τούς μαθητές σέ ὅλα τά ζητήματα, πρόθυμος νά ἀκούσω τά παράπονά τους γιά μένα, γιά τό σχολεῖο, γιά τούς γονεῖς τους καί νά τά συζητήσω μαζί τους. Ποτέ ὅμως δέν ἐπέτρεψα νά λεχθεῖ κάτι στήν τάξη εἰς βάρος συναδέλφου. Προσπάθησα νά δώσω στά παιδιά μας ὅ,τι μπορούσα.

Στά παιδιά μας πού βρίσκονται στήν πιό κρίσιμη ἡλικία τους καί ἴσως κάτω ἀπό δύσκολες συνθήκες ἀπό ἄλλα παιδιά τῆς ἴδιας ἡλικίας. Χωρίς

χαζοπαμπάδικους συναισθηματισμούς «τά καημένα πολύ κουράζονται» οὔτε οἱ ἀμφιβόλου εἰλικρίνειας ἀναδρομές στά δικά μας νειάτα «ἐμεῖς στήν ἡλικία σας» πρέπει νά τά μάθουμε νά ἐπιβιώσουν σ' αὐτή τή ζωή. Γιατί αὐτή εἶναι ἡ ζωή.

Πρέπει νά μάθουν νά αὐτοκυβερνηθοῦν, νά ἀποφασίσουν τά ἴδια γιά τό μέλλον τους καί νά μάθουν νά ξεχωρίζουν πού τελειώνει ἡ διασκέδαση καί πού ἀρχίζει τό καθῆκον.

Προπαντός νά βγάλουν ἀπό τό μυαλό τους τήν ἰδέα ὅτι ἡ ζωή εἶναι ἕνα διαρκές γλέντι καί πανηγύρι.

Γιατί αὐτοί θά πληρώσουν γιά κάθε σφάλμα πού θά κάνουν. Πολλές φορές πληρώνει κανεῖς μια ὀλόκληρη ζωή τό σφάλμα μιᾶς στιγμῆς.

Καί τώρα πού σᾶς ἐξομολογήθηκα μέ ἀνοικτή καρδιά τή ζωή μου σάν δάσκαλος, περιμένω μέ ἡσυχία τή συνείδηση τήν ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων πού θά με κρίνουν.

Οἱ ἔνορκοι εἶναι οἱ μαθητές μου. Αὐτοί θά με κρίνουν καί κανεῖς ἄλλος καί εἶμαι ἔτοιμος νά δεχθῶ τήν ἀπόφασή τους ὅποιαδήποτε καί ἂν εἶναι αὐτή.

Ἐπιμνημόσυνο τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρίδου

Ἐκλεκτοί μας προσκεκλημένοι,

Βαθιά συγκινημένος ἀπό τήν τιμή πού ἀπονέμεται σήμερα στό Δάσκαλο πού ὑπηρετήσε τό Ζωγράφειο πάνω ἀπό 35 χρόνια. Θέλω νά εὐχαριστήσω πρῶτα τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Συνδέσμου Ἀποφοίτων Ζωγραφείου γιά τήν πρωτοβουλία τῆς διοργάνωσης αὐτῆς τῆς τελετῆς, ἐπίσης ὅλους τούς ἐκλεκτούς παρευρισκομένους γιά τήν τιμή πού μᾶς ἔκαναν μέ τήν παρουσία τους. Καί τούς ἀγαπητούς μας μαθητές πού ἔδωκαν χαρούμενο τόνο στήν ἀτμόσφαιρα.

Λίγες μέρες πρὶν ξεφυλλίζοντας ἕνα παλιό λεύκωμα τοῦ Ζωγραφείου ἀντίκρισα, δοκιμάζοντας διάφορα ἀνάμεικτα συναισθήματα, τήν πολύ νεανική μορφή μου, καί τώρα, ἀνάμεσα στά πολλά καί ποικίλα συναισθήματα πού μέ πλημμυρίζουν, διαπιστώνω πώς εἶμαι ἀπό τούς πιό παλιούς, ὁ ἀρχαιότερος. Πόσο γρήγορα πέρασαν τά χρόνια!

Κάνοντας ἕνα σύντομο ἀπολογισμό τῆς ζωῆς μου σέ ἀναφορά μέ τό Ζωγράφειο, θά ἤθελα νά ἀναφέρω τά ἑξῆς:

Τό Ζωγράφειο ἀπό τά 12 μου χρόνια ὡς σήμερα, τό αἰσθάνομαι σάν ἕνα ἀναπόσπαστο κομμάτι τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Ἐντονα ξανάρχονται στή μνήμη μου, τά ἕξι γυμνασιακά μου χρόνια. Μορφές καθηγητῶν, μορφές συμμαθητῶν μου, ἡ πρώτη μου γνωριμία μέ τό κτίριο, μέ τό Πέρα, τά πρῶτα σκιρτήματα τῆς νιότης, ἡ ἀκατανίκητη δίψα καί ἡ ἔλξη γιά τή μάθηση.

Ξανάρθα καθηγητής τῶν φυσικομαθηματικῶν σ' αὐτό, τό 1949.

Ἡ πρώτη μου ἐπίσημη ἐπαφή ἀρχίζει μέ τήν ἑναρξη τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Στήν ἑναρκτήρια τελετή πῆρα καί ἐγώ μέρος καί ἤμουν ὁ πρῶτος

στή σειρά σάν ό νεώτερος κατά τήν πανηγυρική έίσοδο του καθηγητικού σώματος στήν αίθουσα τελετών.

Είμαι ευτύχημα για μένα πού δέν συνηθίζεται τώρα πιά αυτή ή παράδοση στό Ζωγράφειο. Είχα τήν άτυχία, ίσως και τήν τύχη νά αναλάβω από τήν πρώτη μόλις χρονιά του διορισμού μου μαθήματα στήν τάξη των τελειοφοίτων, γιατί υπήρχαν πολλά κενά λόγω του θανάτου του άειμνήστου μαθηματικού Καλαμαρτζή καθώς και της ίδρυσης του έμπορικού τμήματος.

Θυμάμαι, πώς δέν αισθανόμουν και πολύ ευχάριστα ανάμεσα στους τελειοφοίτους πού όρισμένοι άπ' αυτούς ήταν συνομήλικοί μου.

Ένω, αντίθετα, ή διαφορά της ηλικίας μου μέ τους τότε συναδέλφους και συγχρόνως Καθηγητές μου, Καρούσο, 'Ιατρόπουλο, Μούτσογλου, Μάνο, Βουδούρη, 'Ασπρόπουλο, Τσολή, Χατζόπουλο, Διγενοπούλου, δημιουργούσε ένα χάσμα πού δύσκολα μπόρεσα νά γεφυρώσω.

34 ήταν οί άπόφοιτοι της πρώτης μου αυτής διδακτικής χρονιάς του '49-'50. 'Απ' αυτούς οί μόνοι πού έχουν μείνει έδω στήν Πόλη είναι ό Χαράλαμπος Λένας του Μπαϊλάν και ό ιατρός Παύλος Παπαδόπουλος στό Καδίκοι.

Τό Ζωγράφειο έδωσε τους πρώτους του άποφοίτους τό 1899 και ήταν 8 τόν άριθμό. Μέχρι τό 1949, δηλαδή μέσα σέ 51 χρόνια, ό συνολικός άριθμός των άποφοίτων ήταν 990. Κατά τή δική μου περίοδο, δηλαδή από τό 1950 μέχρι σήμερα, άπεφοίτησαν άλλοι 1384 μαθητές. 'Επομένως έχω τήν τιμή νά γνωρίζω και νά συγκαταλέγω στους μαθητές μου τό 60% περίπου των άποφοίτων του Ζωγραφέιου.

Τώρα ύστερα από 39 χρόνια, και ένω μου ύπολείπονται άκόμη έλάχιστα, έχω τή συνείδησή μου ήσυχη πώς ύπηρέτησα στό βωμό της γνώσης πιστά, θεωρώντας αυτή μου τήν ύπηρεσία σάν τό πρώτιστο και ύψιστο καθήκον μου.

Έχω πιστέψει ότι ό δάσκαλος είναι μιά δύναμη, πού έχει συντελέσει πολύ στή δημιουργία του πολιτισμού μας, ότι ή έννοια του δασκάλου είναι στενά συνδεδεμένη μέ τήν έννοια της προόδου, του πνεύματος αλλά και της άρετης.

'Η πίστη αυτή μου έχει δημιουργηθεί και από τήν επίδραση όρισμένων έκλεκτών καθηγητών μου, οί όποιοι όχι μόνον μέ τήν προφορική τους παράδοση αλλά και τήν εργασία τους, τήν ενεργητικότητά τους, τήν παραδειγματική αυστηρότητα και δίκαιη βαθμολογία τους μάς έχουν δώσει τό πρότυπο της «Διδακταλικής Προσωπικότητας».

Ένας από αυτούς, τόν όποιο θεωρώ χρέος μου νά αναφέρω και μέ τόν όποιο στή συνέχεια της σταδιοδρομίας μου έγινε συνάδελφος, ήταν ό άείμνηστος Αιμίλιος Καρούσος.

Πίστευε άπόλυτα στήν άποτελεσματικότητα της αυστηρής και δίκαιης κρίσης και βαθμολογίας.

Θά σας αναφέρω ένα χαρακτηριστικό περιστατικό:

Κατά τή δεκαετία του '50 οί εξετάσεις των τελειοφοίτων σέ όλα τά μαθήματα γίνονταν προφορικά, μέ τόν καθηγητή του μαθήματος και δύο εξεταστές από άλλα σχολεία. Κατά τίς εξετάσεις αυτές όρισμένοι καθηγη-

τές έδειχναν κάποια ευαισθησία στήν έπιτυχία των μαθητών τους, καθόσον τήν συνέδεαν μέ τή δική τους επαγγελματική έπιτυχία και άπόδοση.

'Ο άείμνηστος Καρούσος και έγώ βρισκόμαστε σέ μία εξέταση Κομογραφίας. 'Η πορεία των έρωτήσεων μέ όδήγησε στήν έρώτηση: «'Η Σελήνη είναι πιο χρήσιμη στον άνθρωπο ή ό ήλιος και γιατί;»

'Η άπάντηση ήταν ή Σελήνη και ή δικαιολογία, διότι μάς φωτίζει τή νύκτα.

Σέ λίγο άρχισαν οί προσπάθειες του ενδιαφερομένου καθηγητή νά δικαιολογήσει τά άδικαιολόγητα και άποτεινόμενος στον κ. Καρούσο: «Μέ τή δική σας άκτινοβολία οί μαθητές σας πέτυχαν στίς εξετάσεις του Πολυτεχνείου. Έχει όμως άποδοθεί σέ σας ή έπιτυχία; Δεχθήκατε έσεις τά συγχαρητήρια;»

ΈΑκου, άδελφέ, τόν διέκοψε, καθήκον μας είναι νά μάθουν τά παιδιά μας νά ξεχωρίζουν ποιοί είναι οί 'Ηλιοι και ποιά τά φεγγάρια. Θά ξανάλθουμε τόν Σεπτέμβριο.

Τελειώνοντας τή σύντομη όμιλία μου μέ τό παραπάνω άξέχαστο αυτό μάθημα των πρώτων μου καθηγητικών χρόνων, και ένω μεγάλη ποικιλία δασκάλων παρελαύνει τώρα μπροστά μου, αναλογίζομαι σέ πόσους και ποιούς άραγε δόθηκε ή τιμή και ή χαρά νά συγκεντρώνουν τά στοιχεία πού ζητά ό μεγάλος παιδαγωγός του Γένους 'Αλέξανδρος Δελμούζος από τόν δάσκαλο.

'Ιδού πώς τόν θέλει:

Τό είναι του νά είναι άλύγιστο στό χρέος μά και άνάλαφρο σάν τήν παιδιάστικη ζωή. 'Επάνω όμως άπ' όλα τό βύθισμα στους άλλους, ή έκμηδένιση, ή διάχυση του έγώ του, μιά πλατιά διάχυτη άγάπη, όχι κάτι πού πνίγει τήν άτμόσφαιρα και τή χαρά της ζωής, παρά κάτι πού ύψώνει.

Σας ευχαριστώ.

**ΤΟ ΙΩΒΗΛΑΙΟ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ
Γ. ΝΑΡΛΗ, ΑΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗ ΚΑΙ Β. ΚΑΣΑΠΙΔΗ
ΣΤΟΝ ΣΥΝΔΕΣΜΟ ΑΠΟΦ. ΖΩΓΡΑΦΕΙΟΥ**

Ἡ Παιδεία εἶναι ἀναμφισβήτητα τό πιό πολύτιμο ἀγαθό πού προσφέρεται στόν ἄνθρωπο. Εἶναι μιά θαυμάσια λειτουργία, μιά δραστηκότητα ἐνέργεια πού μεταποιεῖ, μετασχηματίζει τό ἀνθρώπινο φυσικό ὑλικό στό ἄτομο καί τό διαμορφώνει ἀπό ἀνθρώπινο ὄν, ἀπό ἀνθρώπινη φυσική ὑπαρξη σέ ἀνθρώπινη προσωπικότητα, σέ μιά συγκρότηση τέλεια τῆς σύγχρονης ἐπιστημονικῆς ἐμπειρίας καί γνώσης, μέ τίς ἀδιάσειστες παγκόσμιες ἀξίες τῆς ἠθικῆς καί τῆς πνευματικότητας μέσα στό χῶρο τῆς ἱστορικῆς του κληρονομικότητας, τῆς φυλῆς καί τοῦ γένους του. Αὐτή συνειδητοποιεῖ στόν ἄνθρωπο τό ποιός εἶναι, τό τί ἐνεργεῖ, τίς ἔμφυτες ἀκαθόριστες τάσεις γιά τήν ἀνωτερότητα καί τήν τελειότητα καί τοῦ δίνει τή δυνατότητα μέ τή νοήση καί τή βούλησή του, βάσει των ἀποταμιευμάτων τῆς γνώσης τοῦ παρελθόντος καί τοῦ παρόντος καί τῶν ἀποθεμάτων τῶν ἠθικῶν πρακτέων.

Λέγεται καί εἶναι ἀτράνταχτη ἀλήθεια πώς ἡ παιδεία νικάει τήν ἀμάθεια καί τόν ἐγωισμό, εἶναι ἡ λαμπάδα ἡ ὀλόφωτη πού ἀποδιώχνει τά σκοτάδια τοῦ φόβου καί φωτίζει τό νοῦ καί τήν ψυχή καί ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τά δεσμά της κάθε δουλείας καί τόν κάνει πρόσωπο καί ἀκολούθως προσωπικότητα.

Ἱερέας καί λειτουργός, φωτιστής, διενεργητής, μεταλαμπαδευτής στό τέμενος αὐτό τῆς θειότητας καί «μυστικῆς» λειτουργίας εἶναι ὁ τελῶν τό μυστήριο αὐτό Ἐκπαιδευτικός. Αὐτός εἶναι ὁ μύστης, ὁ καίω τήν λαμπάδα καί καιόμενος, ὁ καταναλίσκων καί καταναλισκόμενος, ὁ προσφέρων καί προσφερόμενος. Γι' αὐτόν τό δάσκαλο, ὁ Σύνδεσμος Ἐποφίτων Ζωγραφεῖου τήν παρελθούσα Τρίτη συγκέντρωσε τά μέλη καί τούς φίλους του στήν ἔδρα του σέ ἄριστα ὀργανωμένη ἐκδήλωση ἀπόδοσης τιμῆς, μέ τήν τέλεση τοῦ Ἰωβηλαίου τῶν τριῶν κορυφαίων ἐκπαιδευτικῶν μας κ.κ. Γεώργιο Ναρλῆ, Βασ. Κασαπίδη καί Ἀλέξανδρο Ἀλεξανδρίδη, οἱ ὁποῖοι συμπλήρωσαν καί ὑπερέβησαν 35ετῆ ὑπηρεσία στό Ζωγράφειο εἰδικά καί γενικά στήν ὁμογενειακή παιδεία τῆς πόλης μας. Καί οἱ τρεῖς δάσκαλοι μᾶς κράτησαν στά χέρια τους τήν ἱερή κληρονομιά πού τούς παρέδωσαν οἱ προκάτοχοί τους. Ἡ δράση καί ἡ ζωή τους ἦταν ἕνα μεγάλο κήρυγμα ἀρετῆς καί ἀφοσιώσεως στήν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντός τους. Ἦταν οἱ ἔντιμοι ἐργάτες τῶν γραμμάτων πού προσέφεραν ἄπειρες ὑπηρεσίες στό Ζωγράφειο.

Κατά τήν τελετή καί ὕστερα ἀπό τή σχετική εἰσήγηση του ζηλωτῆ καί παντάξιου Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ τοῦ Συνδέσμου, ἤρθε στό βῆμα καί μίλησε στό ὄνομα τοῦ Συνδέσμου ὁ κ. Ἀνδρέας Ρομπόπουλος, ὁ ὁποῖος μέ πολλή συμπύκνωση νοήματος στόν ἀξιόλογο λόγο του διατράνωσε τίς εὐγνώμονες εὐχαριστίες τόσο προσωπικά ὅσο καί ἀπό μέρους τοῦ Συνδέσμου στούς τιμωμένους καθηγητές.

Στή συνέχεια ἤρθε στό βῆμα ὁ διευθυντής του Ζωγραφεῖου Ἐλλογιμ. κ. Δημ. Φραγκόπουλος, ὁ ὁποῖος ὅπως συνήθως χτύπησε στά καφτά θέματα τῆς ὁμογενειακῆς παιδείας στήν πόλη μας, μέ ἐγκυρότητα καί ὑπευθυνότητα καί μέ ἀδιάψευστα τεκμήρια καί τό κύρος τῆς ἐμπειρίας στό δυσκολοχειρίστο πηδάλιο τοῦ Ζωγραφεῖου πού θέλει πολλή μαεστρία στό κουμάντο αὐτοῦ τοῦ καραβιοῦ, μίλησε ἡ καλύτερα πραγματοποιήθηκε σέ μιά σύντομη περιεκτική ἱστορική ἔκθεση ἀπό τή δεκαετία τοῦ πενήντα μέχρι καί τώρα. Στή συνέχεια δε, ὁ ὁμιλητής ἀναφέρθηκε γιά μιά νοικοκυρεμένη ἀναδόμηση μέσα στίς δυνατότητες αὐτῶν πού ἔχουμε σχολικά καί ὑπό τό πρίσμα τῆς διαγραφόμενης αἰσιοδοξίας λόγω τῆς φιλικῆς προσέγγισης μεταξύ τῶν δύο λαῶν.

Στή συνέχεια μίλησαν οἱ τιμώμενοι καθηγητές οἱ ὁποῖοι ἀναφέρθηκαν σέ προσωπικές μνημες σχολικές καί τήν προσφορά τους στόν τομέα τῆς σχολικῆς μας παιδείας, ὅπως καί τίς ἀπόψεις τους γιά τή σωστή διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν μας ἀπό τό σπίτι.

Τελικά προσφέρθηκαν ἀναμνηστικές πλακέτες στούς τιμωμένους Ἐλλογιμ. καθηγητές ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Ἐποφίτων Ζωγραφεῖου.

Προσηλθε πολὺς κόσμος καί τίμησε τούς τιμηθέντες μέ τό Ἰωβηλαῖο τούς σεβαστούς καθηγητές κ.κ. Γ. Ναρλῆ, Ἀλ. Ἀλεξανδρίδη καί Β. Κασαπίδη.

Μεταξύ των παρευρεθέντων διακρίναμε τόν ἐκπρόσωπο τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου, Ἱερολογ. Διάκονο τῆς Σειρᾶς κ. Θεόληπτο, τούς Σεβ. Ἀρχιερεῖς κ.κ. Μάξιμο, Συμεών, Φώτιο, Εὐάγγελο καί Βαρθολομαῖο, τους Πανιερ. Ἀρχιερεῖς κ.κ. Γερμανό Ἀθανασιάδη, Κύριλλο καί Ἰάκωβο, τούς Ἐντιμ. Προξένους κ.κ. Λεωνίδα Χρυσανθόπουλο καί Γεώργιο Κακλίκη, τόν Ἐλλογιμ. Σύμβουλο Ἐκπαίδευσης κ. Ἀπόστολο Τζαφερόπουλο, Ὀφφικιάλους Ἐφόρους, Λυκειαρχες, Διευθυντές, Καθηγητές καί Ἐκπαιδευτικούς τοῦ Ζωγραφεῖου καί ἄλλων σχολῶν, Ἱατρούς, Προέδρους Συνδέσμων καί Σωματείων καί πολλούς παλαιούς μαθητές καί φίλους τῶν τιμωμένων ἐκπαιδευτικῶν.

Αὐτή ἡ ἰδιαίτερη ἐκδηλωσιακή ἐορταστική συγκέντρωση πρὸς τιμή γενικά τοῦ Δασκάλου καί ἰδιαίτερα τῶν τριῶν καθηγητῶν μας τοῦ Ζωγραφεῖου ἀποτελεῖ πράξη ἀξίεπαινη. Ὁ τιμήσας Σύνδεσμος Ἐποφίτων Ζωγραφεῖου κατ' ἀρχὴν «ἐαυτόν ἐτίμησε» καί στή συνέχεια δίνει σ' ὄλους τό ἐξαιρετικό παράδειγμα πώς μιά πολιτισμένη κοινωνία ὀφείλει νά ἀναγνωρίζει, νά τιμᾷ καί νά ἀποδίδει τίς εὐχαριστίες καί τήν εὐγνωμοσύνη της σ' αὐτούς πού προσέφεραν τά πνευματικά τους ἀγαθὰ σ' αὐτήν.

Συγχαίρουμε στήν περίπτωση τόν Σύνδεσμο Ἐποφίτων Ζωγραφεῖου μέ Πρόεδρο καί φωτεινό ἀρχηγό τόν ἔντιμ. κ. Δημήτριο Φραντζῆ, γιατί κάτι τέτοιες φορές εἶναι πού νοιώθει κανεὶς τό τί μπορεῖ νά ἀναδημιουργηθεῖ ἀπό ἄποψη τῆς ἀνόδου τῆς στάθμης τοῦ πνευματικοῦ μας πολιτισμοῦ.

ΖΩΓΡΑΦΕΙΩΤΗΣ
(Ἀπό τήν «ΗΧΩ»
τῆς 9/6/1988)

© SISMANOGLIO

 SISMANOGLIO
MECARO